

ZAŁĄCZNIK III

REZOLUCJE PRZYJĘTE

	<i>Strona</i>
— w sprawie roli parlamentów narodowych we wdrażaniu Umowy o Partnerstwie z Kotonu (ACP-EU 3760/05/fin)	17
— w sprawie przyczyn i następstw klęsk naturalnych (ACP-EU 3802/05/fin)	22
— w sprawie sytuacji w Afryce Zachodniej (ACP-EU 3832/05/fin)	26
— w sprawie rejestracji, oceny i udzielania zezwoleń na stosowanie substancji chemicznych (REACH) (ACP-EU 3833/05/fin)	31
— w sprawie podstawowych produktów rolnych i wydobywczych (ACP-EU 3765/05/fin)	34

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie roli parlamentów narodowych we wdrażaniu Umowy o Partnerstwie z Kotonu**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Edynburgu (Zjednoczone Królestwo) w dniach 21 — 24 listopada 2005 r.,
 - uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając Umowę o Partnerstwie AKP-WE, która została podpisana w Kotonu (Benin) w dniu 23 czerwca 2000 r. ⁽²⁾ i zmieniona w Luksemburgu w dniu 24 czerwca 2005 r., w szczególności jej art. 6 (Uczestnicy współpracy), art. 8 (Dialog polityczny), art. 9 (Elementy zasadnicze i element podstawowy) oraz art. 58 (Kryteria uprawniające do wsparcia finansowego),
 - uwzględniając szczegółowe wytyczne dotyczące dialogu politycznego AKP-UE (art. 8), przyjęte przez Radę Ministrów AKP-UE podczas 28. sesji w maju 2003 r. w Brukseli,
 - uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w sprawie dialogu politycznego AKP-UE (art. 8 Umowy z Kotonu) przyjętą w dniu 25 listopada 2004 r. w Hadze ⁽³⁾,
 - uwzględniając utworzenie Zgromadzenia Ustawodawczego AKP podczas 9. Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego w Bamako,
 - uwzględniając art. 171 dokumentu końcowego światowego szczytu Narodów Zjednoczonych w 2005 r. — Współpraca pomiędzy Organizacją Narodów Zjednoczonych i parlamentami,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Politycznych (ACP-UE/3760/05),
- A. mając na uwadze, że parlamenty krajów AKP nie są obecnie wystarczająco zaangażowane w dialog strategiczny, tak jak przewidują to cele współpracy AKP-UE,
- B. mając na uwadze, że kraje AKP w sposób niedostateczny zaangażowane są w monitoring i wdrażanie współpracy AKP-UE,
- C. mając na uwadze, że większe zaangażowanie parlamentów krajów AKP nie wymaga lub nie sugeruje jakichkolwiek zmian konstytucyjnych z ich strony, lecz zmiany procedur funkcjonowania rządów i delegacji Komisji w tych krajach,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 24 listopada 2005 r. w Edynburgu (Zjednoczone Królestwo)

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3

⁽³⁾ Dz.U. C 80 z 1.4.2005, str. 17

- D. mając na uwadze istotną legislacyjną i nadzorczą odpowiedzialność parlamentów krajów AKP (wraz z bezpośrednim wpływem na tworzenie warunków sprzyjających wdrażaniu Krajowych Programów Orientacyjnych),
- E. mając na uwadze, że parlamenty Państw Członkowskich UE nie mają żadnych formalnych uprawnień kontrolnych wobec współpracy AKP-UE, ale jednocześnie są współodpowiedzialne za jej polityczne funkcjonowanie, jak również mając na uwadze, że przed swoim przystąpieniem dziesięć nowych Państw Członkowskich UE nie miało możliwości brania udziału we współpracy AKP-UE i zbierania odpowiednich doświadczeń,
- F. mając na uwadze, że parlamentarzyści na ogół lepiej orientują się w lokalnych warunkach niż władza wykonawcza, dzięki regularnym kontaktom parlamentarzystów z wyborcami z ich okręgów,
- G. mając na uwadze, że zaangażowanie parlamentów krajowych oraz, tam gdzie to możliwe, społeczeństwa obywatelskiego w dyskusję i określanie priorytetów wykorzystania pomocy zagranicznej w znacznym stopniu przyczyniłoby się do wzmocnienia demokracji, dobrej administracji oraz przestrzegania praw człowieka w krajach AKP,
- H. mając na uwadze, że parlamenty krajów AKP pragną zachować podział władzy pomiędzy wykonawczą a ustawodawczą władzą rządu,
- I. mając na uwadze, że parlamenty stanowią filary praktykowania demokracji dobrego zarządzania, którego rosnące znaczenie zostało uznane za warunek konieczny dla stabilności i rozwoju,
- J. mając na uwadze potrzebę kontroli parlamentarnej oraz nadzoru wykorzystania pomocy budżetowej w krajach AKP,
- K. mając na uwadze, że parlamenty muszą uczestniczyć w dialogu strategicznym i politycznym, co zostało podkreślone w rezolucji w sprawie dialogu politycznego (art. 8 Umowy z Kotonu) przyjętej w Hadze w dniu 25 listopada 2004 r.,
- L. mając na uwadze, że wzmocnienie uprawnień parlamentów krajów AKP w zakresie kontroli i nadzoru wykonania budżetu krajowego może poprawić przejrzystość i odpowiedzialność przy wykorzystaniu funduszy publicznych, a w konsekwencji pomóc w walce z praktykami korupcyjnymi,
- M. mając na uwadze, że Europejski Fundusz Rozwoju nie podlega prerogatywom Parlamentu Europejskiego w zakresie budżetu — należy zatem jak najszybciej skorygować ten demokratyczny deficyt, aczkolwiek w sposób, który zapewni, że kraje AKP nie znajdują się w gorszej sytuacji przy przeprowadzaniu budżetyzacji,
- N. mając na uwadze praktykę absolutorium budżetowego udzielanego przez Parlament Europejski Komisji Europejskiej w odniesieniu do wykorzystania środków Europejskiego Funduszu Rozwoju,
- O. mając na uwadze, że parlamenty powinny być miejscem debaty publicznej, przestrzenią dialogu i przyczyniać się do ułatwienia dialogu angażującego wielu uczestników, w tym społeczeństwo obywatelskie i podmioty pozapaństwowe, władzę wykonawczą i źródła finansowania,
- P. mając na uwadze, że okresowe wybory są jednym ze środków demokratycznego wyrazu pluralizmu politycznego i muszą być organizowane zgodnie z międzynarodowo uznanymi zasadami w celu utworzenia demokratycznych i reprezentatywnych parlamentów,
- Q. mając na uwadze potrzebę wymiany poglądów w sprawie wdrażania Umowy o Partnerstwie z Kotonu przez parlamentarzystów i parlamenty krajów AKP na szczeblu krajowym, regionalnym oraz na wszystkich szczeblach AKP,
- R. mając na uwadze znaczenie kontroli demokratycznej sprawowanej przez parlamenty narodowe państw UE nad ich odpowiednimi rządami w zakresie działań Rady AKP-UE,
- S. mając na uwadze, że decyzje Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE oraz Zgromadzenia Ustawodawczego AKP powinny zostać uwzględnione przy wdrażaniu Umowy o Partnerstwie z Kotonu,

- T. mając na uwadze, że zasadnicze znaczenie ma fakt, aby członkowie Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego działali niezależnie od swoich rządów i ambasadorów w Brukseli w poszanowaniu równowagi instytucjonalnej i odpowiednich prerogatyw wspólnych instytucji AKP-UE;
- U. mając na uwadze, że rodziny polityczne organizują spotkania i posiedzenia robocze posłów europejskich i posłów AKP w ramach posiedzeń Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE; posiedzenia te wnoszą ogromny wkład w budowanie prawdziwego zgromadzenia politycznego i pojawienie się dyplomacji parlamentarnej, jako że pomagają członkom Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE wznieść się ponad przynależność państwową i regionalną oraz sprzyjają transnarodowym sojuszom politycznym;
- V. mając na uwadze potrzebę wymiany poglądów w sprawie wdrażania Umowy o Partnerstwie z Kotonu przez parlamentarzystów i parlamenty krajów AKP na szczeblu krajowym, regionalnym oraz na wszystkich szczeblach AKP, oraz potrzebę regularnego omawiania najważniejszych punktów współpracy z krajami AKP przez parlamenty UE,
- W. mając na uwadze dodatkową rolę narodowych parlamentów UE w rozpowszechnianiu informacji i tworzeniu potencjału w krajach AKP,
- X. mając na uwadze potrzebę pogłębienia i rozszerzenia inicjatywy belgijskiej pomagającej parlamentom krajów AKP w zwiększeniu zasobów ludzkich i instytucjonalnych poprzez szkolenia i seminaria, szczególnie w kontekście ograniczonych środków w wielu krajach AKP,
- Y. mając na uwadze potrzebę wsparcia inicjatywy regionalnej Narodów Zjednoczonych, Parlamentu Europejskiego, włoskiej Izby Deputowanych, Parlamentu Panafrykańskiego oraz Parlamentu Republiki Południowej Afryki, służącej wzmocnieniu potencjału parlamentów do wymiany i zarządzania informacjami, również za pomocą technologii informacyjno-komunikacyjnych,
1. wyraża ubolewanie, że do tej pory współpraca AKP-UE oraz proces podejmowania decyzji politycznych w negocjacjach i wdrażaniu EFR odbywa się w dużej mierze pomiędzy władzą wykonawczą rządów krajów AKP a Komisją Europejską;
 2. wzywa do bliskiej współpracy pomiędzy Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi Państw Członkowskich UE przy realizacji partnerstwa AKP-UE
 3. uważa za kwestię o zasadniczym znaczeniu, aby parlamenty miały większy dostęp do informacji i zwraca się do Komisji — za pośrednictwem swoich delegacji w krajach AKP- oraz do intendentów krajowych o regularną wymianę informacji z parlamentami poszczególnych krajów, łącznie z informowaniem o postępach we wdrażaniu ich krajowych programów orientacyjnych;
 4. wzywa kraje AKP do zorganizowania specjalnych debat parlamentarnych w sprawie pomocy zagranicznej przed dorocznymi debatami w sprawie ich budżetów narodowych oraz przyjęciem tych budżetów, mające na celu wspieranie przejrzystości, dobrej administracji oraz wzmocnienia ich instytucji demokratycznych;
 5. uważa, że parlamenty muszą być systematycznie włączane w programowanie, kontrolę i ocenę wpływu tej współpracy oraz że takie włączanie jest najlepszym sposobem na zagwarantowanie skutecznego zmniejszenia ubóstwa;
 6. wzywa intendentów krajowych do skonsultowania się z parlamentem danego kraju w ramach ogólnej debaty politycznej poprzedzającej opracowanie krajowego dokumentu strategicznego oraz krajowego programu orientacyjnego;
 7. uważa za kwestię o zasadniczym znaczeniu, aby systematycznie podkreślać znaczenie Umowy z Kotonu i rolę parlamentów w krajach AKP, również w samych parlamentach, oraz m.in. przechowywać w parlamentach zbiory dokumentów dotyczące monitorowania współpracy AKP-UE;

8. pochwała w tym względzie inicjatywy w zakresie informowania i szkolenia, które miały miejsce w wielu krajach afrykańskich i w regionie Pacyfiku oraz zwraca się do różnych podmiotów zaangażowanych w takie działania o usystematyzowanie — lub rozważenie systematyzacji — tego rodzaju wsparcia;
9. zwraca się do rządów AKP, aby w ramach negocjacji dotyczących krajowych dokumentów strategicznych i programów orientacyjnych wniosowały o podobne inicjatywy w zakresie zwiększenia potencjału oraz zwraca się do Komisji Europejskiej o pozytywne rozpatrzenie takich wniosków zgodnie ze zobowiązaniami podjętymi podczas 8. posiedzenia Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego w Hadze (Holandia), w dniach 22 — 25 listopada 2004 r. i wzywa ponadto Sekretariat AKP do zwrócenia uwagi intendentów krajowych na tę kwestię;
10. zwraca się do Zgromadzenia Ustawodawczego AKP, Parlamentu Panafrkańskiego oraz innych parlamentów regionalnych i subregionalnych na obszarze AKP o promowanie wymiany informacji i „dobrych praktyk” w sprawie strategii/inicjatyw współpracy w celu wzmocnienia roli parlamentów oraz zwraca się do Komisji o ułatwienie tego typu wymiany;
11. uważa również, że posiedzenia regionalne Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE, które mają odbywać się zgodnie z art. 17 ust. 3 Umowy z Kotonu, mogą stanowić odpowiednie ramy inicjowania tego rodzaju wymiany informacji na temat najlepszych praktyk w celu wzmocnienia roli parlamentów;
12. wzywa do wzmocnienia związków między parlamentami narodowymi a parlamentami regionalnymi i pomiędzy parlamentami narodowymi a Zgromadzeniem Ustawodawczym AKP, oraz pragnie zwiększyć ich możliwości w zakresie wymiany i dialogu, w szczególności w ramach poszukiwania wspólnego stanowiska w kwestiach i tematach wpisanych do kalendarza Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE;
13. uważa za konieczne, aby wszędzie tam, gdzie jest to możliwe przewidzieć stosowanie pomocy budżetowej jako sposobu realizowania pomocy przez EFR, ze względu na fakt, że może ona wywołać efekt dźwigni na całą gospodarkę danego kraju i, w szczególności, zwiększyć odpowiedzialność instytucji w danym kraju;
14. zwraca się również do intendentów krajowych, aby zapewнили większą przejrzystość w zakresie określania końcowych beneficjentów EFR i grup interesu, z którymi prowadzone są konsultacje w ramach opracowywania krajowych dokumentów strategicznych oraz krajowych programów orientacyjnych;
15. zwraca się do parlamentów krajów AKP, aby zorganizowały przesłuchania publiczne dotyczące decyzji politycznych w zakresie współpracy na rzecz rozwoju w ramach partnerstwa AKP-UE i wdrażania pomocy oraz aby objęły w ten sposób rolę pośrednika pomiędzy instytucjami, podmiotami pozapaństwowymi i ogółem społeczeństwa obywatelskiego;
16. wzywa parlamenty krajów AKP, aby zapewniły odpowiednie rozpowszechnienie rezolucji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE wśród posłów oraz należyte informowanie o wynikach prac Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE podczas posiedzeń plenarnych parlamentów narodowych, a także przyjęcie niezbędnych przepisów mających na celu zabezpieczenie archiwizacji instytucjonalnej;
17. wzywa parlamenty krajowe UE do regularnego omawiania wszystkich płaszczyzn współpracy AKP-UE, odpowiadających stanowi bieżącemu, we wszystkich możliwych gremiach oraz uczynienia jej przedmiotem ukierunkowanej pracy publicznej w celu zwrócenia uwagi miejscowej ludności na potrzebę współpracy rozwojowej zorientowanej na problemy;
18. wzywa Komisję Europejską do regularnego przekazywania informacji parlamentom UE, celem zwrócenia ich uwagi na fakt, iż Unia Europejska jest największym dawcą pomocy rozwojowej, zaś Umowa z Kotonu jest jedynym w skali globalnej modelem współpracy opierającym się na zasadach partnerstwa i wspólnoty;
19. wzywa parlamenty narodowe w krajach AKP i UE do utworzenia większej przestrzeni dla dyskusji i debaty na temat kwestii takich jak rasizm, ksenofobia i polityki migracyjne w UE, które to mogą mieć wpływ na partnerstwo AKP-UE;

20. zobowiązuje się do dołożenia starań, aby rezolucje w sprawie sytuacji w danym kraju przesyłane były parlamentowi tego kraju, który powinien być poproszony o przesłanie odpowiedzi, tak by mogła ona zostać omówiona podczas kolejnego Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego;
 21. wzywa wszystkie właściwe organy, w szczególności Komisję Europejską, do wzmocnienia Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego oraz do ułatwienia płynnego rozpoczęcia prac i działań nowo utworzonego Zgromadzenia Doradczego AKP w celu zapewnienia pełnego uczestnictwa w partnerstwie AKP-UE;
 22. podkreśla znaczenie równowagi politycznej między wspólnymi instytucjami AKP-UE a instytucjami AKP; przypomina, że ambasadorowie AKP mogą uczestniczyć w pracach instytucji w ramach Komitetu Ambasadorów i wzywa ich, aby respektowali rolę parlamentarzystów z parlamentów narodowych we Wspólnym Zgromadzeniu Parlamentarnym AKP-UE i pełnili wśród nich funkcję doradcą;
 23. wzywa do ścisłej współpracy między Parlamentem Europejskim a parlamentami Państw Członkowskich UE w realizacji Partnerstwa AKP-UE;
 24. pochwała spotkania i posiedzenia organizowane przez rodziny polityczne; wspiera stopniową organizację Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w oparciu o grupy polityczne, co pozwala wnieść się ponad przynależność narodową i regionalną oraz wzmocnić promowanie wspólnych idei i stanowisk, a także odstąpić od podziału na dwa odrębne kolegia;
 25. wzywa parlamenty krajów AKP, aby zapewniły utworzenie wyspecjalizowanej komisji lub grupy odpowiedzialnej za monitorowanie współpracy AKP-UE;
 26. wzywa Radę AKP-UE do udziału w pracach Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego nie tylko za pośrednictwem deklaracji i tury pytań podczas posiedzenia plenarnego, lecz również na poziomie prac w stałych komisjach;
 27. zobowiązuje Komisję Spraw Politycznych do zapewnienia nadzoru nad kwestią wzmocnienia parlamentów w ramach wdrażania Umowy o Partnerstwie z Kotonu;
 28. uznaje znaczenie włączenia, w razie konieczności, parlamentów obu Stron lub ich gremiów do dialogu politycznego zgodnie z art. 8 Umowy z Kotonu;
 29. uważa za istotne dla uznania parlamentów za demokratyczne organizowanie wyborów zgodnie z międzynarodowo uznanymi zasadami: poszanowanie praw politycznych i obywatelskich, poszanowanie swobody wypowiedzi i informacji, równy dostęp do publicznych środków masowego przekazu, poszanowanie pluralizmu politycznego oferującego wyborcom rzeczywisty wybór;
 30. zwraca się do parlamentów narodowych krajów UE o sprawowanie ścisłej kontroli nad działalnością rządów w ramach Rady AKP-UE;
 31. zachęca komisje odpowiedzialne za politykę rozwoju w parlamentach narodowych UE oraz w Parlamencie Europejskim do wymiany informacji i koordynowania polityk, na przykład za pomocą seminariów, takich jak seminarium zorganizowane przez parlament irlandzki w maju 2004 r.;
 32. apeluje do posłów do parlamentów krajowych UE, aby w trakcie podróży do krajów AKP zapoznawali się nie tylko, jak to niestety było dotąd przyjęte, z projektami dwustronnymi, ale również z tymi, które są wspierane przez Europejski Fundusz Rozwoju, oraz aby korzystali z okazji do pozyskiwania informacji w przedstawicielstwach UE o stanie konkretnej współpracy AKP-UE;
 33. zobowiązuje współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie AKP-UE, parlamentom narodowym państw AKP oraz Unii Międzyparlamentarnej.
-

REZOLUCJA ⁽¹⁾
w sprawie przyczyn i następstw katastrof naturalnych

Wspólne zgromadzenie parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Edynburgu (Zjednoczone Królestwo) w dniach 21-24 listopada,
 - uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając Umowę o Partnerstwie AKP-WE podpisaną w Kotonu (Benin) w dniu 23 czerwca 2000 ⁽²⁾, a zwłaszcza jej artykuł 30 (Współpraca regionalna) oraz 32 (Środowisko i zasoby naturalne),
 - uwzględniając Ramową Konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, przyjętą 9 maja 1992 r. i obowiązującą od 21 marca 1994 r.,
 - mając na uwadze swą rezolucję w sprawie zmian klimatycznych oraz małych państw wyspiarskich w kontekście współpracy w ramach AKP-UE, przyjętą dnia 1 kwietnia 1999 r. w Strasburgu ⁽³⁾,
 - mając na uwadze rezolucję 57/256 Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych w sprawie rewizji strategii z Yokohamy oraz planu działania na rzecz bezpieczniejszego świata, wskazówki dla strategii Zapobiegania i Ograniczania Skutków Katastrof oraz Gotowości, a także konferencję międzynarodową ONZ „Barbados + 10” w sprawie rozwijających się małych państw wyspiarskich, która miała miejsce na Mauritiusie w styczniu 2005 r.,
 - uwzględniając stanowisko z września 2004 r. sekretariatu międzynarodowej strategii ONZ na rzecz zapobiegania katastrofom w sprawie zarządzania ryzykiem związanym z huraganami w krajach rozwijających się,
 - uwzględniając swoją rezolucję w sprawie szkód wyrządzonych przez cyklony w rejonie Karaibów, przyjętą w Hadze w dniu 25 listopada 2004 r. ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję w sprawie szkód wyrządzonych przez cyklony na Pacyfiku, Oceanie Indyjskim i w regionie Karaibów oraz konieczności szybkiego reagowania na klęski żywiołowe, przyjętą w Addis Abebie w dniu 19 lutego 2004 r. ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając wnioski Rady UE w sprawie zmian klimatu w kontekście współpracy na rzecz rozwoju (15164/04),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Społecznych i Środowiska Naturalnego (AKP/UE 3802/05),
- A. mając na uwadze, że artykuły 20 i 32 Umowy z Kotonu ustanawiają podstawę dla polityki AKP/UE w zakresie trwałego rozwoju,
- B. uznając, że odpowiedzialność za ograniczenie zagrożenia katastrofami w pierwszym rzędzie spoczywa na samych krajach, jednak biorąc pod uwagę słabość krajów członkowskich, aby osiągnęły one cel potrzeba wzmocnionej współpracy i partnerstwa przy wspieraniu działań ograniczania zagrożenia katastrofami na poziomie krajowym, regionalnym i międzynarodowym,
- C. mając na uwadze, że zapobieganie i przygotowywanie się do klęsk żywiołowych nie są systematycznie włączane we wszystkie wspólnotowe programy pomocy zewnętrznej oraz pokrewne dokumenty prawne,
- D. mając na uwadze różnorodną naturę klęsk, obejmujących między innymi trzęsienia ziemi, wybuchy wulkaniczne, tsunami, pochłanianie łądu przez morze, obsunięcia ziemi, powodzie, huragany, inne gwałtowne burze, susze, epidemie i klęski urodzaju, oraz że gotowość na wypadek klęsk i zapobieganie są w związku z tym istotne we wszystkich krajach,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 24 listopada 2005 r. w Edynburgu (Zjednoczone Królestwo)

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3.

⁽³⁾ Dz.U. C 271 z 24.9.1999, str. 30

⁽⁴⁾ Dz.U. C 80 z 1.4.2005, str. 36

⁽⁵⁾ Dz.U. C 120 z 30.4.2004, str. 44.

- E. przyjmując do wiadomości uznanie przez ONZ Kuby za przykład w dziedzinie gotowości na katastrofy naturalne, zapobiegania im i ograniczania ich skutków, jak również zarządzania okresem po katastrofie, szczególnie w aspekcie rozwoju kompetentnych zasobów ludzkich i udziału wspólnot,
- F. mając na uwadze potrzebę pełnego udziału władz lokalnych w polityce trwałego rozwoju, programach w pełni włączających przygotowanie na wypadek katastrof i działania zapobiegawcze oraz w przygotowaniu na wypadek klęsk,
- G. mając na uwadze, że walka z ubóstwem i zapobieganie klęskom stanowią podstawowe aspekty wszelkiej polityki rozwoju,
- H. mając na uwadze, że należy wykorzystać wiedzę miejscowej ludności na rzecz ochrony ludzi, środowiska życia, środków przetrwania i dziedzictwa kulturowego w walce z zagrożeniami naturalnymi,
- I. mając na uwadze szczególną podatność małych wyspiarskich państw na zmiany klimatu,
- J. mając na uwadze, że wiele krajów AKP w ogromnym stopniu jest uzależnionych od importowanych paliw kopalnych, których ceny ostatnio znacznie się podniosły,
- K. mając na uwadze problemy związane z suszą i wylesianiem, którym stawiają czoła najmniej rozwinięte kraje położone w głębi kontynentu afrykańskiego,
- L. mając na uwadze, że wszelkie profile środowiskowe krajów AKP należy stale uaktualniać,
- M. mając na uwadze, że problemy środowiskowe należy rozwiązywać na poziomie regionalnym,
- N. uznając, że kraje UE muszą sprzeciwić się wszelkim formom przenoszenia swoich zanieczyszczających zakładów przemysłowych do krajów rozwijających się,
- O. mając na uwadze, że należy zawrzeć porozumienie w sprawie zwiększenia redukcji emisji gazów cieplarnianych po roku 2012,
- P. mając na uwadze to, że Mechanizm Czystego Rozwoju, włączony do Protokołu z Kioto, wytwarza istotne środki finansowania projektów adaptacyjnych i mających na celu złagodzenie skutków w krajach AKP,
- Q. mając na uwadze ciągły proces wylesiania, nielegalne wycinanie lasów oraz coraz liczniejsze pożary niszczące lasy na Ziemi,
- R. mając na uwadze, że metan jest 21 razy bardziej szkodliwy niż dwutlenek węgla, oraz że można ograniczyć emisje przez odzyskiwanie i wykorzystanie w ramach zarządzania odpadami,
- S. mając na uwadze, że szczególną uwagę należy poświęcić zarządzaniu dorzecziami,
- T. mając na uwadze konieczność specjalnych kampanii informacyjnych dotyczących świadomości ryzyka, zwłaszcza w przypadku budownictwa mieszkalnego w strefach zagrożenia,
- U. uznając, że dobre zarządzanie w każdym państwie jest podstawowym warunkiem osiągnięcia milenijnych celów rozwoju oraz że, na poziomie krajowym, solidne polityki społeczna, ekonomiczna oraz środowiska naturalnego, demokratyczne instytucje wychodzące naprzeciw potrzebom obywateli, rządy prawa, równość płci, integracja młodzieży oraz środowisko powalające rozwinąć inwestycje stanowią podstawę zmniejszania zagrożenia katastrofami,
- V. uznając, że przepaść pomiędzy krajami rozwiniętymi a rozwijającymi się wskazuje na niekończące się zapotrzebowanie na dynamiczne i pozwalające rozwijać się międzynarodowej gospodarce środowisko, wspierające współpracę międzynarodową zwłaszcza w dziedzinie finansów, transferu technologii, zadłużenia i handlu,
- W. uznając zobowiązanie państw członkowskich AKP, wraz z koniecznym wsparciem społeczności międzynarodowej, do podjęcia inicjatywy w takich obszarach jak dostęp do technologii informacyjnych i komunikacyjnych (ICT) oraz ich wykorzystanie w procesie ograniczania zagrożenia katastrofami, a także ciągłe zapotrzebowanie, by zachowywać tradycyjne rozwiązania techniczne w zakresie komunikacji, takie jak radiostacja o wysokiej częstotliwości w obszarach wiejskich lub odległych,

1. zauważa, że setki milionów ludzi jest w ogromnym stopniu narażonych na wypadki losowe takie jak trzęsienia ziemi, burze tropikalne, powodzie, tsunami lub gwałtowne susze, i że poważne katastrofy stanowią zagrożenie dla rozwoju; podkreśla, że MCR będą trudne do osiągnięcia w większości ubogich krajów, w tym w słabo rozwiniętych małych państwach wyspiarskich, dopóki programy zmniejszenia ryzyka katastrof nie zostaną włączone w ramy strategii rozwoju i ograniczania ubóstwa;
2. potwierdza swoje poparcie dla wszystkich rezolucji przyjętych przez poprzednie sesje Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP/UE w sprawie klęsk żywiołowych i zmian klimatu;
3. uznaje, że kraje rozwijające się są szczególnie narażone na wpływ zmian klimatu, zwłaszcza jeżeli mają wąską podstawę gospodarczą o wąskim zakresie przemysłu;
4. wzywa do przyznania adaptacji do zmian klimatu priorytetowego miejsca w unijnej polityce rozwoju oraz do włączenia rozważań dotyczących zmian klimatu w szerszy kontekst polityki rozwoju;
5. stwierdza, że aby uzupełnić wysiłki Państw Członkowskich, podejmowane na krajową i regionalną skalę, istnieje pilna potrzeba wzmocnienia spójności, zarządzania i trwałości międzynarodowych systemów walutowych, finansowych i handlowych, które ułatwiłyby Państwom Członkowskim udział w procesie podejmowania decyzji, w instytucjach międzynarodowych oraz w procesie ustanawiania międzynarodowych zasad, kodeksów, norm i standardów w zakresie zmniejszania zagrożenia katastrofami;
6. zwraca się do wszystkich stron Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu o zawarcie porozumienia dotyczącego wszczęcia negocjacji w sprawie redukcji emisji gazów cieplarnianych po roku 2012 oraz o podjęcie wszelkich niezbędnych kroków w kierunku utrzymania atmosferycznego CO₂ poniżej 400 ppm, jak również utrzymania wzrostu temperatury na Ziemi do 2 °C powyżej poziomów przedindustrialnych;
7. wzywa do rozwoju polityki redukcji metanu, obejmującej informowanie i zachęty gospodarcze dla producentów ryżu;
8. wzywa Komisję do rozszerzenia zakresu wspólnotowego systemu wymiany kwot oraz promowania innowacji tak, aby ograniczyć emisje gazów cieplarnianych;
9. popiera potrzebę istnienia rynku węgla o rzeczywiście światowym zasięgu, w tym handlu emisjami, wspólnego wdrożenia i Mechanizmu Czystego Rozwoju;
10. wspiera stworzenie konkretnego planu działania, promującego technologię i badania, zwłaszcza technologie sekwestracji dwutlenku węgla, wykorzystującego wszystkie elastyczne mechanizmy protokołu z Kioto, promującego energie odnawialne i wydajność energetyczną oraz dostosowującego transfer polityk i technologii do krajów rozwijających się;
11. wzywa do stosownego technologicznego transferu europejskich programów energii odnawialnej i wydajności energetycznej oraz do jego wsparcia finansowego; zauważa, że większe wykorzystanie źródeł energii odnawialnej oraz lepsza wydajność energetyczna zmniejszą zależność krajów AKP od importowanej ropy naftowej i jej pochodnych;
12. wzywa UE do zwiększenia w trybie pilnym promowania i finansowania w krajach rozwijających się technologii energii odnawialnych, takich jak wykorzystanie energii słonecznej i wiatrowej, a także kogeneracji i wytwarzania energii „zielonej” przyjaznej dla środowiska z powodu wykorzystywania biomasy pochodzącej np. z produktów ubocznych trzciny cukrowej, wszystko to w celu zmniejszenia emisji CO₂ i zależności państw AKP od importu ropy naftowej dla zaspokojenia swojego zapotrzebowania na energię;
13. zwraca uwagę na problem migracji populacji pod wpływem katastrof naturalnych i wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na ten problem we wszystkich politykach związanych z rozwojem;
14. wzywa Komisję do publicznego potępienia wszelkich wiadomych jej form eksportu do krajów rozwijających się produktów niebezpiecznych, zakazanych w krajach uprzemysłowionych ze względu na zdrowie publiczne, ochronę ekosystemów i bezpieczeństwo;

15. podkreśla znaczenie obserwacji klimatu; z zadowoleniem przyjmuje europejską zdolność globalnego monitorowania środowiska naturalnego i bezpieczeństwa (GMES); z zadowoleniem przyjmuje powołanie do życia korzystającego z technologii satelitarnej Unijnego Obserwatorium Środowiska Naturalnego i Trwałego Rozwoju dla Afryki, wspierającego Europejskie Biuro Pomocy Humanitarnej (ECHO) przy dostarczaniu pomocy w przypadku klęsk żywiołowych i sytuacji krytycznych; wzywa do pełnego szerzenia informacji wczesnego ostrzegania pochodzących z unijnego Wspólnego Centrum Badawczego oraz rozwoju metodologii lokalizowania ryzyka i zagrożenia;
16. zwraca się do Państw Członkowskich i Komisji o poświęcenie uwagi kwestii wylesiania i nielegalnego wycinania lasów we wszystkich dwustronnych porozumieniach z krajami bogatymi w zasoby leśne, wprowadzając plany promocji praktyk zrównoważonego zarządzania lasami, zalesiania i powtórnego zalesiania oraz systemy wydawania zezwoleń w celu zwalczania nielegalnego wycinania lasów;
17. wzywa kraje AKP do zawarcia regionalnych porozumień w sprawie zarządzania dorzecziami, podejmując skoordynowane działania przeciw marnotrawstwu wody, budowie tam, nadmiernym połowom ryb, zanieczyszczeniu, używaniu nawozów oraz kontroli wzrostu glonów i innych gatunków inwazyjnych;
18. wzywa do promowania edukacji publicznej, kampanii informacyjnych i uświadamiających o ryzyku, mianowicie w przypadku planów zagospodarowania przestrzennego, budowy w strefach zagrożenia, budowy bezpiecznych budynków oraz ochrony infrastruktury o kluczowym znaczeniu;
19. wzywa rządy krajów AKP do uwzględnienia zagadnienia zmniejszania ryzyka klęsk w programach na wszystkich poziomach nauczania;
20. podkreśla konieczność wzmocnienia funduszy na rozwój kompetentnych zasobów ludzkich (zwłaszcza personelu medycznego, ekip ewakuacyjnych, poszukiwawczych i ratowniczych) dla gotowości na katastrofy naturalne, zapobiegania im, ograniczania ich skutków i zarządzania okresem po katastrofie, jak również wzmocnienia współpracy Południe-Południe w tych dziedzinach;
21. wnosi, zgodnie z art. 28 i 30 Umowy o partnerstwie AKP-WE o opracowanie i wdrożenie systemów wczesnego wykrywania katastrof naturalnych przystosowanych do potrzeb regionów;
22. zachęca Komisję do kontynuowania prac rozpoczętych komunikatem „Walka z ubóstwem na obszarach wiejskich — Polityka i podejście Wspólnoty Europejskiej do rozwoju obszarów wiejskich i zrównoważonego zarządzania zasobami naturalnymi w krajach rozwijających się” (COM/2002/0429), zwłaszcza poprzez dostarczenie sieci bezpieczeństwa oraz inne działania międzynarodowe;
23. zobowiązuje kraje AKP do stworzenia sieci bezpieczeństwa socjalnego w celu ochrony życia ludzkiego w czasie kryzysu oraz zwraca się do międzynarodowych organizacji finansowych o rozbudowanie mechanizmów dzielenia ryzyka finansowego zorientowanych na narażoną ludność i społeczności, mianowicie krajowych i regionalnych funduszy ubezpieczeniowych współpracujących między sobą i krajowymi rządami;
24. przypomina, że tylko przez budowanie zdolności oraz zaangażowanie lokalnej ludności i społeczności w krajowe, regionalne lub gminne programy, można rozwiązać problemy jak ubóstwo, zdrowie, odżywianie, brak bezpieczeństwa żywności, migracja, przesiedlenia oraz dynamika demograficzna;
25. ponawia swoje zaangażowanie w dążenie do osiągnięcia Milenijnych Celów Rozwoju (MCR) i podkreśla znaczenie MCR7 w sprawie zapewnienia trwałości środowiska naturalnego;
26. wzywa Państwa Członkowskie do skupienia się na celach rozwoju przyjętych na forum międzynarodowym, w tym na celach zawartych w Deklaracji Milenijnej, do wykształcenia nadrzędnych ram procesu zmniejszania zagrożenia katastrofami na skalę światową oraz do znalezienia środków pozwalających na zmniejszenie narażenia i rozwijanie odporności;
27. o ile docenia utworzenie instrumentu AKP-UE dla zapobiegania klęskom żywiołowym, o co zwróciło się podczas ostatniego posiedzenia w Bamako w kwietniu 2005 r., to ubolewa nad bardzo niskim poziomem środków przyznanych instrumentowi, podczas gdy częstotliwość i intensywność tych katastrof jest coraz większa, i zachęca Unię Europejską do przyznania instrumentowi odpowiednich dodatkowych środków finansowych w ramach 10-ego EFR oraz innych linii budżetowych Unii Europejskiej;

28. wzywa Komisję do systematycznego włączania kwestii zapobiegania i przygotowywania się do klęsk żywiołowych we wszystkich wspólnotowych programach pomocy zewnętrznej, krajowych dokumentach strategicznych, krajowych programach wskaźnikowych oraz innych dokumentach prawnych, ponadto sugeruje przyznanie znaczącej części środków na pomoc w przypadku kataklizmów na wsparcie programów zapobiegania i przygotowania na wypadek katastrof;
29. podtrzymuje, że musi istnieć komplementarność między CRSPs oraz RSPs w celu poświęcenia uwagi regionalnym i środowiskowym wyzwaniom i zagrożeniom;
30. wzywa rządy krajów AKP do opracowania przedkryzysowych planów interwencyjnych lub ostrzeżenia awaryjnego, obejmujących strategie ewakuacyjne, strefy bezpieczeństwa w sytuacjach krytycznych, systemy ubezpieczeń oraz finansowanie środków humanitarnych przeznaczonych do szybkiego udostępnienia;
31. podkreśla potrzebę poświęcenia uwagi kwestiom środowiskowym przy okazji bieżącej reformy ONZ poprzez zajęcie przez kraje członkowskie AKP/UE wspólnego stanowiska w sprawie restrukturyzacji istniejących organizacji oraz stworzenia błyskawicznych inicjatyw w zakresie szybkiego reagowania na klęski żywiołowe;
32. wzywa współprzewodniczących do przedłożenia niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, Sekretarzowi Generalnemu ONZ oraz Unii Afrykańskiej.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie sytuacji w Afryce Zachodniej

Wspólne zgromadzenie parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Edynburgu (Zjednoczone Królestwo) w dniach 21-24 listopada 2005 r.,
- przypominając swoje poprzednie rezolucje w sprawie sytuacji w Afryce Zachodniej,
- A. przyjmując do wiadomości znaczną poprawę oraz liczne wysiłki poczynione w dziedzinie polityki, gospodarki i rozwoju w dużej części tego regionu Afryki,
- B. mając na uwadze sytuację i groźbę klęski głodu i niedożywienia wiszącą nad regionem Sahelu, a zwłaszcza nad Nigrem, jak również powtarzające się plagi szarańczy stanowiące ciągłą groźbę dla krajów Sahelu, a także mając na uwadze, że wiele krajów AKP żyje w sytuacji stałego zagrożenia brakiem żywności,
- C. wyrażając ubolewanie z powodu bardzo dużych strat ludzkich i poważnych naruszeń praw człowieka oraz międzynarodowego prawa humanitarnego na Wybrzeżu Kości Słoniowej,
- D. zaniepokojony faktem, że przedłużanie się konfliktowej sytuacji wewnętrznej na Wybrzeżu Kości Słoniowej zagraża pokojowi, bezpieczeństwu i stabilności regionu,
- E. mając na uwadze, że należy w trybie pilnym dokonać skoszarowania i rozbrojenia tam obecnych sił, a także przywrócić administrację na całym terytorium Wybrzeża Kości Słoniowej,
- F. mając na uwadze wnioski z posiedzenia Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej (UA), które odbyło się w Addis Abebie we środę, 6 października 2005 r.,
- G. mając na uwadze, że wybory prezydenckie w Togo odbyły się w dniu 24 kwietnia 2005 r. pod nadzorem Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS) i przy finansowym wsparciu Unii Europejskiej, ale stwierdzając, że przebieg i wyniki wyborów prezydenckich zostały zakwestionowane,
- H. wyrażając ubolewanie z powodu zamieszek, jakie miały miejsce po tymczasowym ogłoszeniu wyników wyborów w dniu 26 kwietnia 2005 r i które pociągnęły za sobą ofiary śmiertelne, rannych, zniszczenia i przemieszczenia ludności,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 24 listopada 2005 r. w Edynburgu (Zjednoczone Królestwo)

- I. mając na uwadze opublikowane w dniu 29 sierpnia 2005 r. sprawozdanie misji rozpoznawczej, wysłanej przez Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka, odpowiedzialnej za rzucenie światła na zamieszki i domniemane naruszenie praw człowieka w Togo przed, podczas i po wyborach prezydenckich z dnia 24 kwietnia 2005 r.,
- J. mając na uwadze, że sprawozdanie ONZ obarcza bezpośrednią odpowiedzialnością ogół togijskiej klasy politycznej, a zwłaszcza państwowy aparat represji i bezpieczeństwa,
- K. mając na uwadze, że w Ghanie i Beninie nadal przebywa 40 000 uchodźców togijskich,
- L. mając na uwadze, że prezydent togijski zapowiedział zamiar „jak najszybszego” zorganizowania wyborów legislacyjnych,
- M. mając na uwadze pierwsze kroki ku wznowieniu dialogu między władzą a opozycją, jak świadczy o tym oficjalne rozpoczęcie dialogu wewnątrz togijskiego przez prezydenta republiki w dniu 18 listopada 2005 r.,
- N. odnotowując wykazywaną przez prezydenta Republiki Togo wolę wypełnienia wszystkich zobowiązań swojego kraju wobec UE w celu umocnienia demokracji i państwa prawa,
- O. mając na uwadze, że pełna współpraca między UE i Togo nadal jest zależna od wypełnienia podjętych zobowiązań,
- P. mając na uwadze, że w sierpniu 2005 r. Maaouya Ould Taya, u władzy od 21 lat, został obalony przez radę wojskową Mauretanii podczas bezkrwawego zamachu stanu,
- Q. mając na uwadze, że zmiana ta dokonała się bez rozlewu krwi oraz że program przejściowy rady wojskowej na rzecz sprawiedliwości i demokracji, a także wszystkie akty ustanowione przez nią od chwili powstania spotkał się z konsensusem narodowym,
- R. mając na uwadze dni porozumienia narodowego w Mauretanii i uzyskany w ich wyniku szeroki konsensus narodowy, skrócenie o 5 miesięcy okresu przejściowego przewidzianego początkowo na 24 miesiące oraz wszystkie inne pozytywne objawy,
- S. głęboko zaniepokojone losem 500 uciekinierów, z których wielu pochodzi z Mali, pozostawionych w sercu Sahary bez wody i żywności,
- T. mając na uwadze, że sytuacja gospodarcza w Afryce Zachodniej, spowodowana m.in. niewłaściwym podziałem bogactw, jest główną przyczyną masowego exodusu do Unii Europejskiej oraz innych krajów uprzemysłowionych,
- U. mając na uwadze, że porozumienie pokojowe podpisane w Akrze w dniu 18 sierpnia 2003 r. pod egidą ECOWAS stanowi zasadniczy etap w drodze ku przywróceniu pokoju, bezpieczeństwa i stabilności w Liberii, jak również w całym regionie Afryki Zachodniej,
- V. mając na uwadze, że wybory prezydenckie z października 2005 r. stanowią ważny element stosowania tego porozumienia i że ich właściwy przebieg jest czynnikiem pokoju i stabilności w Liberii, ale ubolewając, że 400 000 uchodźców poza granicami nie mogło wziąć udziału w głosowaniu,
- W. mając na uwadze zorganizowanie w Gwinei Bissau wyborów prezydenckich uznanych przez obserwatorów za wiarygodne i przejrzyste,
- X. mając na uwadze postępy dokonane na drodze ku umocnieniu pokoju w Gwinei Bissau, ale także niepewną sytuację powodowaną obecnością byłych bojowników bez zatrudnienia oraz inne elementy,
- Y. podkreślając, że wspólnota międzynarodowa ma obowiązek wspierania nowych rządów demokratycznych regionu w czekających ich wyzwaniach,
- Z. mając na uwadze 6 konferencję ministerialną ŚOH w grudniu 2005 r. w Hongkongu (Chińska Republika Ludowa),

1. z zadowoleniem przyjmuje znaczące postępy demokracji w niektórych krajach Afryki Zachodniej, takie jak masowy udział w niedawnych wyborach w Liberii po 14 latach wojny domowej, a także fakt, że wybory prezydenckie w Gwinei Bissau odbyły się w sposób sprawiedliwy i z poszanowaniem zasad międzynarodowych;
2. ponownie potwierdza swoje przekonanie, że poszanowanie praw człowieka i zasad demokratycznych stanowi kamień milowy dla stabilizacji i pokoju w regionie i wyraża nadzieję, że były dyktator Hissène Habré, aresztowany przez senegalski wymiar sprawiedliwości, nie pozostanie bezkarny wobec naruszeń praw człowieka, o jakie jest oskarżony;
3. stanowczo wzywa wspólnotę międzynarodową do pilnego przyjęcia planu uregulowania problemu nielegalnej emigracji, zwłaszcza po niedawnych tragicznych wypadkach na granicy marokańskiej;

Liberia

4. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że po raz pierwszy od 1997 r. wybory w dniu 11 października przebiegły w sposób zorganizowany i pokojowy w obecności obserwatorów ECOWAS i Unii Europejskiej, i gratuluje narodowi liberyjskiemu licznego udziału świadczącego o jednoznacznym zaangażowaniu po stronie pokoju i demokracji, jak również o jego woli zamknięcia okresu konfliktów, które ciężko doświadczyły naród;
5. wyraża uznanie z powodu właściwego przebiegu kampanii prezydenckiej i dominującego klimatu pokoju i spokoju;
6. z zadowoleniem przyjmuje działalność generała Abdulsalamiego Abubakara, byłej głowy państwa Nigerii, w charakterze rzecznika Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS) na rzecz odbycia wyborów zgodnie z ogólnym porozumieniem pokojowym i kalendarzem wyborczym;
7. uznaje, że wybory te są wynikiem podpisanego w 2003 r. porozumienia pokojowego z Akry, które położyło kres przeszło dwudziestoletniej niestabilności politycznej i 14 latom brutalnych starć zbrojnych;
8. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wszyscy kandydaci uznali wyniki wyborów w nadrzędnym interesie Liberii;
9. wzywa całą klasę polityczną do dalszego wykazywania się odpowiedzialnością, okazaną w trakcie całego tego procesu i zachęca Unię Europejską do zwiększenia wsparcia dla Liberii zmierzającej ku stabilnej, demokratycznej przyszłości;
10. odnotowuje trwające dyskusje nad planem działań gospodarczych rządu Liberii, mającym na celu szybkie wdrożenie ogólnego porozumienia pokojowego;
11. zachęca nowe władze wyłonione w drodze tego głosowania do bezzwłocznego rozpoczęcia, przy wsparciu wspólnoty międzynarodowej, działań służących podjęciu głównych wyzwań, przed którymi stoi kraj: właściwe zarządzanie, uruchomienie podstawowych usług socjalnych i publicznych, kontynuacja rozbrojenia oraz kwestie uchodźców i osób wysiedlonych;
12. z zadowoleniem przyjmuje fakt wyboru po raz pierwszy w historii kontynentu afrykańskiego kobiety na stanowisko prezydenta republiki;

Sierra Leone

13. wnosi o ścisły nadzór ze strony wspólnoty międzynarodowej nad sytuacją polityczną, humanitarną, bezpieczeństwem i prawami człowieka w tym kraju;
14. usilnie zachęca wspólnotę międzynarodową, zwłaszcza Unię Europejską, do zwiększenia wkładu finansowego do Międzynarodowego Trybunału Karnego, aby umożliwić mu wykonywanie uprawnień w zakresie zbrodni popełnionych w Sierra Leone;
15. zachęca wspólnotę międzynarodową, zwłaszcza Unię Europejską, do zwiększenia pomocy gospodarczej i finansowej dla Sierra Leone, aby umożliwić temu państwu umocnienie procesu pokoju i stabilizacji;

Niger, Mali, Burkina Faso i Senegal

16. wyraża swoje zaniepokojenie z powodu utrzymującego się kryzysu humanitarnego oraz problemów z zaopatrzeniem w żywność Nigerii i krajów Sahelu;

17. usilnie wzywa wspólnotę międzynarodową do nieprzymykania oczu na ciągłe cierpienia Nigru i innych krajów Sahelu i do zwiększenia pomocy humanitarnej dla regionu, począwszy od żywności poprzez wodę pitną i lekarstwa, a skończywszy na szczepieniu dzieci w celu zapobieżenia epidemiom, gdyż zauważa się obecnie niepokojące sygnały świadczące o wyczerpaniu pomocy finansowej dla pilnych interwencji, podczas gdy rozdzielanie żywności w najbardziej dotkniętych regionach kraju jest kontynuowane;
18. wnosi o faworyzowanie zapobiegania poprzez ograniczenie uzależnienia od nieregularności opadów za pomocą rozwijania opartego o irygację rolnictwa, zwiększania produkcji żywności oraz poziomu lokalnych rezerw zbożowych;
19. zachęca międzynarodowych darczyńców do skoordynowania między sobą strategii pomocy dla Nigru i innych krajów Sahelu, ale również z Unią Afrykańską, ECOWAS oraz innymi podmiotami na planie regionalnym, i lokalnym i kładzie nacisk na wagę pomocy długoterminowej; wnosi o ścisłą jej kontrolę;
20. zachęca Komisję i Radę do polepszenia systemu wczesnego ostrzegania w celu nadzorowania regionów newralgicznych, w których może pojawić się klęska głodu, tak aby umożliwić wcześniejszą interwencję i uniknąć w ten sposób katastrof;
21. wzywa UE do zintensyfikowania pomocy finansowej dla krajów Sahelu (Niger, Mali, Burkina Faso, Czad, Senegal, Mauretania), aby umożliwić im wzmocnienie swoich środków do walki z plagami szarańczy, groźbą stale powracającą w tej części Afryki;

Wybrzeże Kości Słoniowej

22. wzywa Radę UE do bezwzględnego rozpatrzenia możliwości wysłania przez UE misji utrzymywania pokoju na przykładzie operacji ARTEMIS przeprowadzonej w DRK, z jednoznacznym celem wsparcia programu „Rozbrojenie, demobilizacja i ponowne włączenie do życia cywilnego” na całym terytorium Wybrzeża Kości Słoniowej, a także ochrony ludności cywilnej, zgodnie z rezolucjami rady bezpieczeństwa;
23. zaleca ONZ przyjęcie środków do stosowania przez najbliższe 12 miesięcy w celu spowodowania wprowadzenia w życie porozumień pokojowych i rozpoczęcia procesu rozbrojenia odkładanego od przeszło roku;
24. zachęca strony zainteresowane tego państwa do zaakceptowania zasady konieczności jak najszybszego przeprowadzenia wyborów prezydenckich, demokratycznych, wolnych i przejrzystych przy jednoczesnym odrzuceniu wszelkich innych sposobów wyjścia z kryzysu i powrotu do pokoju;
25. zachęca ONZ i UE do wniesienia wsparcia finansowego niezbędnego do szybkiego przywrócenia pokoju na Wybrzeżu Kości Słoniowej;
26. wzywa wspólnotę międzynarodową do przedsięwzięcia wszelkich niezbędnych kroków, w tym także, w uzasadnionych przypadkach, nałożenia sankcji przewidzianych w rezolucji 1572 Rady Bezpieczeństwa ONZ z listopada 2004 r., tak aby wszystkie zainteresowane strony tego państwa bezwzględnie i całkowicie stosowały decyzję Rady Pokoju i Bezpieczeństwa UA;

Togo

27. stwierdza, że proces i wyniki wyborów prezydenckich zostały zakwestionowane; nakłania władze togijskie do szybkiego i dobrowolnego wdrożenia 22 zobowiązań podjętych w ramach konsultacji przeprowadzonych na mocy art. 96 porozumienia z Kotonu w zakresie przywrócenia demokracji i poszanowania praw człowieka i wolności podstawowych;
28. pragnie pozytywnego wyniku dialogu wewnątrztogijskiego rozpoczętego w dniu 18 listopada przez prezydenta republiki;
29. odnotowuje wolę nowych władz togijskich rozpoczęcia rzeczywistej polityki otwarcia na ogół opozycji i społeczeństwa obywatelskiego w celu uwzględniania kryteriów właściwego zarządzania oraz demokracji;
30. zachęca togijską klasę polityczną do zaakceptowania wszelkich inicjatyw zmierzających do stworzenia warunków dla opartego na porozumieniu zarządzania instytucjami, ogólnokrajowego pojednania oraz gospodarczego i społecznego podźwignięcia kraju;

31. przyjmuje za swoje główne zalecenia Wysokiego Przedstawiciela ONZ ds. Praw Człowieka, podkreślając szczególnie konieczność ogólnonarodowego pojednania opartego na zasadach prawdy i sprawiedliwości; kładzie nacisk w związku z tym na swoje żądanie, aby główne osoby, które dopuściły się łamania praw człowieka, zostały zidentyfikowane i postawione przed wymiarem sprawiedliwości;
32. jest zdania, że w celu demokratycznej przemiany społeczeństwa togijskiego ofiary represji mają prawo do sprawiedliwości, prawdy i odszkodowania;
33. pragnie, aby wolne, przejrzyste i demokratyczne wybory parlamentarne zostały zorganizowane jak najszybciej, gdy tylko spełnione będą warunki przejrzystości i pluralizmu, zwłaszcza dzięki wspólnie uzgodnionej rewizji kodeksu wyborczego;

Mauretania

34. z zadowoleniem przyjmuje konsensus narodowy i odnotowuje zobowiązanie junty do przywrócenia rządu cywilnego wyłonionego w drodze wyborów wraz z wyborami prezydenckimi zorganizowanymi w terminie dziewiętnastu miesięcy, i podkreśla, że junta musi bezwzględnie przestrzegać kalendarza okresu przejściowego;
35. wzywa wspólnotę międzynarodową do wniesienia swojego wsparcia dla wdrażania procesu demokratycznego i właściwego nim sterowania;
36. zwraca się ze szczególnym naciskiem do UE o wspieranie odbywających się w Mauretanii zmian poprzez kontynuację współpracy i odpowiednie wsparcie organizowania powszechnych, wolnych, wiarygodnych i przejrzystych wyborów;
37. zachęca Mauretanię do utrzymania swoich stosunków dyplomatycznych oraz zobowiązań międzynarodowych i do kontynuowania wysiłków w walce z terroryzmem;

Gwinea Bissau

38. z zadowoleniem przyjmuje zorganizowanie w Gwinei Bissau wyborów prezydenckich i wzywa wszystkich kandydatów do uznania wyników tych wyborów;
39. wzywa UE i ECOWAS do udzielenia poparcia nowym władzom w celu umożliwienia im ustanowienia państwa prawa;

ŚOH

40. zachęca UE do kontynuowania wysiłków zmierzających do zniesienia wszelkiego rodzaju dopłat do eksportu produktów rolnych, zwłaszcza bawełny, aby umożliwić gospodarcze zaistnienie krajów Afryki Zachodniej;
41. pragnie, aby grudniowa konferencja w Hongkongu była okazją do ostatecznego rozwiązania problemów rolnych i handlu międzynarodowego poprzez zastosowanie zasad ŚOH w celu przywrócenia równowagi gospodarczej między krajami rozwijającymi się i krajami rozwiniętymi;
42. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, Przewodniczącemu Komisji Unii Afrykańskiej, Przewodniczącemu ECOWAS, jak również rządów Wybrzeża Kości Słoniowej, Gwinei Bissau, Liberii, Mali, Mauretanii, Nigru oraz Togo.

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie rejestracji, oceny i udzielania zezwoleń na stosowanie substancji chemicznych (REACH)**

Wspólne zgromadzenie parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Edynburgu (Zjednoczone Królestwo) w dniach 21-24 listopada 2005 r.,
- uwzględniając dyrektywę Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącą zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-WE podpisaną dnia 23 czerwca 2000 r. ⁽²⁾ w Kotonu (Benin), a zwłaszcza jej artykuł 68, uznający istotną rolę, jaką odgrywają produkty podstawowe w stabilności gospodarczej krajów AKP,
- uwzględniając wysiłki czynione dla osiągnięcia Milenijnych Celów Rozwoju zgodnie z Deklaracją Milenijną Organizacji Narodów Zjednoczonych, będącą następstwem szczytu ONZ w dniach 6-8 września 2000 r. i potwierdzoną na światowym szczycie w roku 2005,
- uwzględniając Białą Księgę Komisji Europejskiej na temat strategii przyszłej polityki w dziedzinie substancji chemicznych ⁽³⁾, przyjętą w dniu 13 lipca 2001 r., według której REACH umożliwi wzmocnienie konkurencyjności przemysłu chemicznego UE oraz poprawę ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego przed ryzykiem związanym z substancjami chemicznymi,
- uwzględniając porozumienie z Monterey w sprawie finansowania rozwoju, podpisane na międzynarodowej konferencji Organizacji Narodów Zjednoczonych w dniu 22 marca 2002 r.,
- uwzględniając Światowy szczyt w sprawie trwałego rozwoju, który miał miejsce w Johannesburgu (Republika Południowej Afryki) od 26 sierpnia do 4 września 2002 r., a także plan wdrożenia postanowień z Johannesburga, żądający działań dla zmniejszenia przed 2020 r. szkodliwych skutków produkcji i stosowania substancji chemicznych,
- uwzględniając projekt Komisji Europejskiej, wprowadzający nowe ramy regulacyjne dla substancji chemicznych ⁽⁴⁾ oraz pierwsze czytanie w Parlamencie Europejskim, odpowiednio w dniach 29 października 2003 r. i 17 listopada 2005 r.,
- uwzględniając pierwsze posiedzenie ministrów środowiska AKP w dniu 10 grudnia 2004 r. w Brukseli, a także Deklarację brukselską w sprawie środowiska w służbie trwałego rozwoju w państwach AKP,
- uwzględniając rezolucję przyjętą przez 81 posiedzenie Rady Ministrów AKP w dniach 21-22 czerwca 2005 r. w Brukseli, dotyczącą stanowiska AKP na temat projektu legislacji europejskiej w sprawie REACH,
- uwzględniając wyniki szczytu G8 w Gleneagles (Zjednoczone Królestwo) w dniach 6-8 lipca 2005 r., w trakcie którego szefowie państw G8 ponownie potwierdzili swoje zaangażowanie w rozwój Afryki,
- uwzględniając przedstawiony w dniu 13 lipca 2005 r. przez Komisję Europejską projekt dotyczący wspólnej deklaracji Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwoju Unii Europejskiej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając międzynarodowe zobowiązania państw AKP na mocy zasad Światowej Organizacji Handlu (ŚOH),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie podstawowych produktów rolnych i wydobywczych,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 24 listopada 2005 r. w Edynburgu (Zjednoczone Królestwo)

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3.

⁽³⁾ COM (2001) 0088

⁽⁴⁾ COM (2003) 0644

⁽⁵⁾ COM(2005) 0311

- A. mając na uwadze, że prawie dwie trzecie państw AKP są krajami wydobywczymi lub posiadającymi zasoby górnicze, które racjonalnie eksploatowane mogłyby przyczynić się do ich rozwoju gospodarczego i społecznego,
- B. mając na uwadze, że podstawowe produkty i surowce, a wśród nich minerały, rudy i koncentraty, odgrywają ważną rolę w strategiach zmniejszania ubóstwa i dla celów trwałego rozwoju zależnych od nich państw AKP,
- C. mając na uwadze, że utrzymanie w Europie konkurencyjnego i innowacyjnego przemysłu chemicznego jest głównym celem Unii Europejskiej,
- D. mając na uwadze, że wśród głównych celów Unii Europejskiej znajdują się także zapobieganie zanieczyszczeniu powietrza, wody, gruntów i budynków przez substancje chemiczne oraz zapobieganie szkód uczynionych bioróżnorodności,
- E. mając na uwadze konieczność kontynuowania konsultacji w sprawie legislacji REACH z krajami rozwijającymi się,
- F. mając na uwadze konieczność sporządzenia wystarczająco dogłębnych studiów wpływu przepisów REACH na kraje rozwijające się, zwłaszcza w zakresie skutków gospodarczych, społecznych i środowiskowych,
- G. mając na uwadze, że kraje rozwijające się również stoją wobec problemów związanych z zarządzaniem substancjami chemicznymi,
- H. mając na uwadze, że w krajach rozwijających się, znajdujących się wobec konieczności nagłego rozwiązania również innych problemów środowiskowych, może zaistnieć ryzyko wystąpienia trudności z dostosowaniem się do bardziej restrykcyjnych wymogów przepisów REACH,
- I. mając na uwadze, że istnieje ryzyko, iż producenci z krajów rozwijających się zwrócą się do dostawców z UE, aby móc eksportować do Unii Europejskiej, co dotknęłoby dostawców z krajów rozwijających się,
- J. mając na uwadze, że przepisy REACH stanowiłyby znaczące odstępstwo od przepisów obowiązujących w UE w zakresie substancji chemicznych, ponieważ miałyby zastosowanie do całości substancji chemicznych bez względu na miejsce pierwotnej produkcji lub importu do UE, a także nakładałyby na producentów i/lub importerów substancji chemicznych obowiązek dostarczenia anlizy substancji w ramach procedury rejestracji,
- K. mając na uwadze, że liczne rudy i koncentraty zawierają pierwiastki uznane za niebezpieczne w UE i z tego powodu mogą wejść w zakres stosowania przepisów REACH odnośnie rejestracji, oceny i udzielenia zezwoleń na stosowanie substancji chemicznych, co stanowi znaczne koszty dla przemysłu,
- L. mając na uwadze, że projektowane przepisy REACH są dużym krokiem zmierzającym do harmonizacji ram regulujących dotyczących substancji chemicznych we wszystkich gospodarkach 25 państw członkowskich UE,
- M. mając na uwadze, że projektowane przepisy REACH mogłyby zachęcać do opracowania bezpieczniejszych wyrobów i procesów, poprawiając jednocześnie dostępność informacji na temat właściwości substancji chemicznych używanych w szerokiej gamie wyrobów końcowych,
- N. mając na uwadze, że projektowane przepisy REACH pociągają za sobą następujące kwestie: spadający na producentów i importerów wysoki koszt administracyjny związany z przygotowaniem dokumentów rejestracyjnych, możliwość stosowania przepisów, a także potencjalna niespójność między obowiązkiem rejestracji niektórych surowców występujących w stanie naturalnym (takich jak rudy i koncentraty), ale nie wszystkich (węgiel, ropa naftowa...),
- O. mając na uwadze, że projektowane przepisy REACH są dużym krokiem zmierzającym do wzmocnienia ochrony zdrowia ludzkiego, bezpieczeństwa i środowiska naturalnego, celu zgodnego z innymi ramami regulacyjnymi dotyczącymi substancji chemicznych w wielu rozwiniętych gospodarkach,
- P. mając na uwadze, że zasadnicze jest zbadanie, czy koszt, zarówno finansowy jak i społeczny przepisów REACH jest proporcjonalny do ich ostatecznego celu, którym jest ocena i zarządzanie ryzykiem związanym z narażeniem ludzi i środowiska naturalnego na działanie substancji chemicznych,

- Q. mając na uwadze, że produkcja i import rud i koncentratów mają na ogół dużą objętość, ale wielkość ta niekoniecznie jest proporcjonalna do ryzyka dla zdrowia publicznego lub środowiska naturalnego,
- R. mając na uwadze, że o ile koszt bezpośredni związany z przepisami REACH może być znaczący, szczególnie dla małych i średnich przedsiębiorstw, istnieje ryzyko, że ich koszt pośredni może być jeszcze bardziej znaczący,
- S. mając na uwadze, że włączenie minerałów w obręb stosowania systemu REACH zachęcałoby do przenoszenia produkcji półproduktów takich jak nikiel czy stal nierdzewna, bądź też produktów do końcowej produkcji na rynki poza UE, do krajów trzecich takich jak Chiny,
- T. mając na uwadze, że ograniczenie dostępu do rynku specyficznych substancji zawartych w minerałach, rudach i koncentraty spowodowałoby skutek uboczny w krajach trzecich, zwłaszcza w postaci strat będących następstwem zmniejszenia importu minerałów przez UE,
1. stanowczo popiera ogólne cele przepisów REACH, a więc ochronę środowiska naturalnego oraz ochronę zdrowia;
 2. przychylnie przyjmuje propozycje przepisów REACH mające na celu uzyskanie większej ilości informacji na temat substancji chemicznych używanych przez przemysł i/lub komercjalizowanych z przeznaczeniem do ostatecznego wykorzystywania ich przez konsumentów;
 3. zachęca UE do uzyskania zgodności celów i wdrażania polityki w zakresie substancji chemicznych, a zwłaszcza rozporządzenia REACH, które przyjmie, z polityką Wspólnoty w dziedzinie współpracy dla rozwoju, zgodnie i w sposób uzupełniający do celów porozumienia z Kotonu oraz innych odnośnych przepisów z zakresu prawa międzynarodowego, jak również do ich wdrażania;
 4. nalega, aby rozporządzenie REACH nie miało nieprzewidzianych skutków, z powodu których te godne pochwały przepisy stałyby się techniczną przeszkodą dla wymiany, przeszkodą o szkodliwym wpływie na eksport produktów podstawowych i surowców z krajów AKP;
 5. jest niezłomnie przekonane, że substancje i wyroby wchodzące w zakres stosowania rozporządzenia REACH czynią to niezależnie od swojego kraju pochodzenia lub produkcji, kiedy ostatecznie wprowadzane są w tej czy innej postaci na rynek UE lub krajów AKP, przy czym wprowadzenie na rynek jest elementem decydującym o zastosowaniu przepisów;
 6. domaga się sporządzenia wystarczająco dogłębnego studium wpływu przepisów REACH na gospodarkę zainteresowanych krajów AKP;
 7. zachęca kraje AKP do wprowadzenia u siebie odpowiednich podobnych systemów zarządzania substancjami chemicznymi, aby położyć kres podwójnym standardom umożliwiającym obecnie Unii Europejskiej eksportowanie substancji zakazanych do krajów AKP;
 8. nalega na konieczność ściśłego określenia kosztów, zarówno bezpośrednich, jak i pośrednich, związanych z wdrażaniem przepisów REACH, zwłaszcza w odniesieniu do krajów AKP;
 9. zachęca UE do natychmiastowego podjęcia, jeszcze przed ostatecznym głosowaniem Parlamentu Europejskiego nad przepisami REACH, dialogu z krajami AKP i do podjęcia wspólnej decyzji w sprawie rodzajów studiów skutków i wykonalności dotyczących potencjalnego wpływu przepisów REACH na kraje AKP;
 10. zobowiązuje UE do udzielenia właściwej odpowiedzi na zaniepokojenie wyrażone przez kraje rozwijające się i do rozważenia, m.in. w odniesieniu do projektu REACH, zwolnienia z rejestracji substancji występujących w stanie naturalnym, takich jak rudy i minerały, chyba że pociągają one za sobą ryzyko lub zostały chemicznie zmodyfikowane;
 11. zachęca również UE do podjęcia dialogu z krajami AKP i do podjęcia wspólnej decyzji w sprawie sposobów udostępnienia zdolności i pomocy niezbędnych, aby zainteresowane kraje rozwijające się, zwłaszcza subsaharyjskie oraz inne kraje AKP, mogły nabyć kompetencje techniczne i zasoby ludzkie konieczne dla dostosowania się do przepisów REACH;

12. zachęca również Komisję do opracowania programu inicjatyw w sprawie substancji chemicznych na przykładzie programu „Inicjatywa w sprawie pestycydów”, aby pomóc eksporterom z krajów AKP dostosować się do ram regulujących UE w dziedzinie substancji chemicznych;
13. wnosi o instytucjonalizację działalności związanej z nadzorem technicznym i rozwojem zdolności w ramach Europejskiej Agencji Substancji Chemicznych oraz o wyposażenie jej w wiedzę i umiejętności, a także środki finansowe niezbędne do spełniania swoich zadań, jak również o poprzedzenie wejścia w życie rozporządzenia REACH współpracą i pomocą przyznaną krajom trzecim w celu dania ich przemysłowi czasu na przygotowanie się;
14. jest zdania, że pomoc powinna obejmować unowocześnienie laboratoriów w celu spełnienia kryteriów wymienionych w dokumencie OECD dotyczącym dobrych praktyk laboratoryjnych oraz że ośrodki szkoleniowe państw członkowskich również powinny wziąć udział w rozpowszechnianiu informacji i szkoleń;
15. z zadowoleniem przyjmuje podejmowane ostatnio próby złagodzenia regulującego i administracyjnego wpływu przepisów REACH na małe i średnie przedsiębiorstwa, a zwłaszcza inicjatywę OSOR (ang. One Substance One Registration, jedna substancja — jedna rejestracja) i wzywa, aby dane dotyczące tych substancji były swobodnie dostępne eksporterom z krajów AKP w ramach inicjatywy OSOR;
16. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, ministrom środowiska krajów AKP, Sekretarzowi Generalnemu ONZ oraz Unii Afrykańskiej.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie podstawowych produktów rolnych i wydobywczych

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Edynburgu (Zjednoczone Królestwo) w dniach 21-24 listopada 2005 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając Umowę o Partnerstwie AKP-WE, podpisaną w Kotonu (Benin) 23 czerwca 2000 r. ⁽²⁾, w szczególności jej art. 68 uznający zasadniczą rolę podstawowych produktów rolnych i wydobywczych w stabilizacji gospodarczej krajów AKP oraz Kompendium strategii współpracy, zatwierdzone przez członków grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku oraz Wspólnotę Europejską i jej Państwa Członkowskie,
- uwzględniając deklarację i rezolucję w sprawie cukru przyjęte przez Czwarty Szczyt szefów państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, który odbył się w dniach 23-24 czerwca 2004 r. w Maputo
- uwzględniając obecnie prowadzone reformy i projekty reform wspólnej polityki rolnej Unii Europejskiej, w szczególności komunikat Komisji w sprawie reformy wspólnej organizacji rynku cukru WE,
- uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady Unii Europejskiej w dniu 27 kwietnia 2004 r. dotyczące planu działania w zakresie podstawowych produktów i oraz Umowy o partnerstwie UE-Afryka z Kotonu,
- uwzględniając rezolucję w sprawie pomocy żywnościowej i bezpieczeństwa żywności przyjętą przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE na posiedzeniu w Hadze w dniach 22-25 listopada 2004 r.,
- uwzględniając rezolucję w sprawie bawełny i innych podstawowych produktów: problemy napotykaną przez kraje AKP, przyjętą przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE na posiedzeniu w Addis Abebie w dniach 16-19 lutego 2004 r.,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 24 listopada 2005 r. w Edynburgu (Zjednoczone Królestwo)

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3.

- uwzględniając rezolucję w sprawie wspierania sektora prywatnego w ramach umowy o partnerstwie z Kotonu, przyjętą przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE na posiedzeniu w Brazzaville w dniach 31 marca — 3 kwietnia 2003 r.,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu weryfikacji zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia i dobrostanu zwierząt,
- uwzględniając wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie substancji chemicznych (REACH), ustanawiający Europejską Agencję ds. Środków Chemicznych i zmieniający dyrektywę 1999/45/WE i rozporządzenie (WE) {w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych} oraz wniosek w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniający dyrektywę Rady 67/548/EWG w celu dostosowania jej do rozporządzenia (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie substancji chemicznych,
- uwzględniając obawy wyrażone przez ministrów 26 krajów Afryki podczas drugiego posiedzenia plenarnego Partnerstwa Górniczego Afryki w Kapsztadzie w dniu 7 lutego 2005 r. przed potencjalnym „niezamierzonym wpływem” ustawodawstwa REACH na eksport do Europy afrykańskich produktów mineralnych oraz związaną z nimi potrzebę zapewnienia, że REACH „nie będzie tworzył przeszkód dla rozwoju gospodarczego i strategii redukcji ubóstwa państw Afryki”, a także uwzględniając komunikat czwartego posiedzenia afrykańsko-europejskich trójek w Luksemburgu dnia 11 kwietnia 2004 r.,
- uwzględniając decyzję Rady Generalnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) z dnia 1 sierpnia 2004 r., na mocy której Państwa Członkowskie przyjęły ramy i inne umowy mające na celu ukierunkowanie negocjacji i podniesienia ich na nowy poziom w procesie zarządzania programem roboczym agendy z Doha,
- uwzględniając negocjacje umów o partnerstwie gospodarczym prowadzone obecnie między Unią Europejską a krajami AKP,
- uwzględniając deklarację ONZ w sprawie Milenijnych Celów Rozwoju i komunikat Komisji w sprawie przyspieszania postępu w realizacji MCR — Finansowanie na rzecz rozwoju i efektywności pomocy oraz odnoszące się do nich konkluzje Rady UE z dnia 24 maja 2005 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej z dnia 2 lipca 2002 r. „Odpowiedzialność społeczna przedsiębiorstw: wkład przedsiębiorstw w zrównoważony rozwój”,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (ACP-EU/3765/05/końc.),
 - A. potwierdzając główny cel Umowy o Partnerstwie AKP-WE, przedstawiony w art. 1 tej umowy, który mówi, że „(...) zgodnie z celami zrównoważonego rozwoju oraz stopniowego włączania krajów AKP w gospodarkę światową, (...) koncentrowanie się na celach ograniczenia, a wreszcie wyeliminowania ubóstwa”,
 - B. mając na uwadze, że kraje AKP są w większości zależne od produkcji i eksportu produktów podstawowych, a większość populacji, zwłaszcza kobiety, mieszka i pracuje na obszarach rolniczych produkujących żywność na własne potrzeby,
 - C. mając na uwadze, że według raportu UNCTAD z 2002 r. w sprawie krajów najsłabiej rozwiniętych (LDC), liczba osób żyjących w skrajnym ubóstwie zwiększyła się ponad dwukrotnie w ciągu ostatnich trzydziestu lat, wzrastając z 138 milionów w latach sześćdziesiątych do 307 milionów w 1990 r. i jeśli obecny trend się utrzyma, do 2015 r. liczba osób żyjących za mniej, niż 1\$ dziennie zwiększy się z 307 milionów do 420 milionów,
 - D. mając na uwadze, że niespełna dziesięć lat po Światowym Szczycie Żywnościowym z 1996 r. jego zobowiązanie do zmniejszenia o połowę liczby niedożywionych osób do 2015 r. jest dalekie od spełnienia,

- E. uwzględniając kluczową rolę, jaką nadal odgrywają podstawowe produkty rolne i wydobywcze w gospodarkach krajów Afryki, Karaibów i Pacyfiku oraz fakt, że rynki zbytu dla tych produktów i ich ceny mają znaczący wpływ na zatrudnienie i przychody najuboższych warstw społecznych,
- F. mając na uwadze, że podpisanie porozumienia między Unią Europejską a Chinami, mającego na celu ograniczenie eksportu do Unii Europejskiej niektórych rodzajów wyrobów tekstylnych pokazuje, jak niezbędne i słuszne jest, aby kraje AKP chroniły swoje rynki przed takim importem zagrażającym istnieniu lub rozwojowi ich przedsiębiorstw przetwórczych lub usługowych,
- G. mając na uwadze, że ceny większości surowców eksportowanych przez kraje AKP drastycznie spadły, podczas gdy ceny artykułów przemysłowych stale rosną, co czyni gospodarki krajów AKP nierentownymi w przypadku braku wprowadzenia mechanizmów regulacji cen surowców i jeżeli kraje te nie rozszerzą produkcji poprzez wytwarzanie produktów przetworzonych,
- H. mając na uwadze, że gospodarka oparta na dochodowych uprawach przeznaczonych na eksport może postawić ludność krajów AKP w sytuację, w której produkują dla rynku międzynarodowego, a importują dotowane produkty podstawowe z bogatych krajów, aby zaspokoić lokalne potrzeby,
- I. uwzględniając znaczenie gwarantowania uczciwych i stabilnych cen na produkty podstawowe dla gospodarek krajów AKP, które stanowią źródło dochodów, są elementem stabilności politycznej, a także gwarantem spójności społecznej, utrzymania tradycji kulturowych, ekoturystyki oraz przeciwdziałania emigracji,
- J. będąc świadomym zainteresowania Unii Europejskiej i jej przywiązania do dostępności i łatwości w zaopatrywaniu się w niektóre produkty podstawowe sprowadzane głównie z krajów AKP i niezbędne do prawidłowego funkcjonowania europejskiego sektora przemysłowego,
- K. mając na uwadze fakt, że zmiany wewnątrz Unii Europejskiej oraz presja wielostronnych negocjacji handlowych powodują, że reforma wspólnej europejskiej polityki rolnej staje mając na uwadze, że zrównoważony rozwój sektorów rolniczego i górniczego krajów AKP może przyczynić się do osiągnięcia MCR, w tym bezpieczeństwa żywności i walki z ubóstwem,się koniecznością,
- L. mając na uwadze, że zrównoważony rozwój sektorów rolniczego i górniczego krajów AKP może przyczynić się do osiągnięcia MCR, w tym bezpieczeństwa żywności i walki z ubóstwem,
- M. pamiętając również o konieczności zapewnienia poszanowania zobowiązań podjętych przez Unię Europejską i kraje AKP w ramach umowy z Kotonu, w szczególności zobowiązań określonych w art. 36 ust. 4, który przewiduje przegląd protokołów towarowych w celu zabezpieczenia korzyści wynikających z nich dla krajów AKP, z uwzględnieniem szczególnego statusu prawnego protokołu w sprawie cukru,
- N. mając na uwadze, że współpraca w ramach WTO pomiędzy Unią Europejską i krajami AKP może doprowadzić do uwzględnienia interesów obu grup oraz ochrony zagrożonych sektorów i działów przemysłu, w tym selekcji produktów wrażliwych, ujętych w protokołach towarowych oraz utrzymania specjalnej klauzuli ochronnej,
- O. przypominając podstawowe znaczenie, jakie posiada dla wielu krajów AKP eksport bananów na rynek Unii Europejskiej, a także odrzucenie przez organ rozstrzygania sporów ŚOH propozycji Unii Europejskiej mającej na celu wdrożenie nowego systemu importu bananów od 1 stycznia 2006 r. oraz nowy system importu ogłoszony ostatnio przez Komisję Europejską,
- P. mając na uwadze, że w ramach negocjacji w WTO rozmowy powinny skupiać się na reorganizacji rynków produktów podstawowych, szybkiego zniesienia dotacji wywozowych oraz niektórych mechanizmów wsparcia wewnętrznego szkodliwych dla produkcji i wywozu niektórych produktów podstawowych państw AKP,
- Q. zaniepokojone koncesjami handlowymi przyznawanymi przez Unię Europejską na różnych obszarach znacznie ograniczającymi przywileje, z których aktualnie korzystają produkty wywożone z krajów AKP, bez zapewnienia niezbędnego wsparcia w celu poprawy konkurencyjności,

- R. pamiętając o zobowiązaniu Unii Europejskiej i krajów AKP do wprowadzenia nowych zasad handlowych, w myśl których żaden kraj AKP nie znajdzie się w mniej korzystnej sytuacji niż sytuacja, z jakiej korzysta obecnie,
- S. odnotowując rozmowy aktualnie prowadzone w krajach AKP dotyczące utworzenia nowych ram współpracy handlowej w formie umów o partnerstwie gospodarczym,
- T. mając na uwadze, iż narzucenie norm zdrowotnych i norm fitosanitarnych oraz dotyczących stosowania substancji chemicznych ma na celu ochronę konsumentów i środowiska, nie zaś ustanawianie barier dla wywozu produktów podstawowych z krajów AKP do Unii Europejskiej,
- U. zaniepokojone różnorodnością i ogromną liczbą norm i mechanizmów kontroli stosowanych w odniesieniu do tych samych produktów, które ograniczają możliwość stosowania się do tych zasad i procedur ze strony eksporterów AKP z uwagi na ograniczone środki i możliwości, jakimi dysponują,
- V. podkreślając konieczność zapewnienia krajom AKP możliwości niezbędnych do spełnienia przez nie wymogów ustalonych przez wspomniane normy zdrowotne, normy odnoszące się do zdrowia roślin i stosowania substancji chemicznych,
- W. mając na uwadze, iż krótkoterminowe wahania cen na produkty podstawowe hamują wdrażanie trwałych i zrównoważonych polityk gospodarczych w krajach AKP,
- X. odnotowując istnienie, w ramach współpracy AKP-WE, mechanizmu finansowania mającego na celu równoważenie krótkoterminowych wahań przychodów z wywozu (FLEX) oraz braki stwierdzone w trakcie wdrażania tego mechanizmu,
- Y. mając na uwadze, że wpływ wspomnianych wahań może być również złagodzony w drodze lokalnego przetwarzania produktów podstawowych przed ich wywozem, zwracając jednak uwagę, że niedawne dostosowanie do FLEX nie sięga na tyle daleko, aby rozwiązać problem niekorzystnych skutków fluktuacji zysków eksportowych i obniżenia zysków wynikających z reformy WPR w odniesieniu do produktów objętych protokołem towarowym,
- Z. mając na uwadze, że aby ułatwić przebieg industrializacji i wprowadzania do obrotu, konieczny jest rozwój usług publicznych oraz mobilizacja instrumentów i struktur wsparcia dla sektora prywatnego, aby wzmocnić działania związane z przetwórstwem, sprzedażą, dystrybucją i transportem (PMDT),
- AA. podkreślając konieczność dysponowania jasnymi i zwięzłymi informacjami na temat złóż mineralnych w krajach AKP oraz na temat dostępnych możliwości inwestycyjnych w zakresie badań, eksploatacji i przetwórstwa w tym sektorze,
- AB. mając na uwadze, że produkty wydobywcze, na przykład diamenty, tytan, kobalt, a także złoża ropy i gazu wykorzystywane są przez grupy rebeliantów i rządy nie wybrane w drodze demokratycznych wyborów do finansowania nielegalnych zakupów broni, umożliwiając tym samym prowadzenie wojen domowych i przyczyniając się do zagłady wielu istnień ludzkich oraz powodując zniszczenia,
- AC. podkreślając ponadto znaczenie dostępu do właściwych i aktualnych informacji na temat rozwoju działalności rolniczej i wiejskiej oraz polityk w krajach AKP lub mających wpływ na te kraje,
- AD. z zadowoleniem przyjmując niedawne utworzenie bazy danych dotyczących górnictwa w krajach AKP stworzonej przez Sekretariat AKP,
- AE. podkreślając istotną pracę wykonywaną przez Centrum Rozwoju Przedsiębiorczości (CDE) i Centrum Techniczne Współpracy w dziedzinie Rolnictwa i Rozwoju Wsi (CTA) od ponad 20 lat w zakresie promocji produktów rolnych i wydobywczych krajów AKP,
- AF. potwierdzając znaczenie dobrobytu, bezpieczeństwa i praw socjalnych pracowników i ich rodzin oraz konieczność ochrony środowiska, w którym odbywa się eksploatacja rolna i górnicza,

1. wzywa Komisję i Radę UE-AKP do podjęcia nowych inicjatyw na płaszczyźnie dwustronnej i wielostronnej na rzecz zabezpieczenia mechanizmów gwarantowania stabilnych i uczciwych cen podstawowych surowców oraz utworzenie innych, nowych mechanizmów, dostosowanych do nowych realiów;
2. potwierdza rolę społecznie i środowiskowo odpowiedzialnego sektora prywatnego przyspieszaniu tempa zrównoważonego rozwoju, w szczególności w zakresie lokalnego przetwarzania towarów oraz działań marketingowych, dystrybucyjnych i transportowych;
3. uważa, że należy wdrożyć Deklarację o prawie do rozwoju Narodów Zjednoczonych, która określa obowiązek krajów w zakresie wzajemnej współpracy w celu eliminowania przeszkód dla rozwoju i wypełniania obowiązków poprzez promowanie nowego porządku gospodarczego opartego na suwerennej równości, współzależności i wspólnym interesie związanym z popieraniem przestrzegania praw człowieka;
4. potwierdza swoją wolę kontynuowania wysiłków w kierunku wspierania wytwarzania towarów i usług w krajach AKP poprzez ochronę i wsparcie dla niektórych sektorów działalności, szczególnie sektorów generujących miejsca pracy, rozwój rynków lokalnych i regionalnych, jako sposobu na redukcję ubóstwa i poprawę dobrobytu mieszkańców tych krajów;
5. wzywa UE, kraje AKP oraz innych członków WTO podzielających te same opinie do połączenia swoich wysiłków w czasie obecnej rundy dahuńskiej WTO na rzecz rozwoju, a zwłaszcza w trakcie przygotowań i podczas przyszłej konferencji ministerialnej WTO w Hongkongu w celu umocnienia preferencji, przysługujących im od dawna i uznanych przez umowę ramową z lipca 2004 r., a także ustalenia sposobu obniżenia stawek, który dostarczyłby słabym i słabo rozwiniętym krajom AKP pewnego rodzaju zabezpieczenia, bez którego kraje te stoją wobec ryzyka wykluczenia z systemu wymiany międzynarodowej, a co za tym idzie, jeszcze większego zepchnięcia na margines;
6. uważa, że Unia Europejska powinna wykorzystywać negocjacje WTO i umowy o partnerstwie gospodarczym w celu większego promowania rozwoju krajów AKP, których gospodarki są znacznie słabsze i które muszą w związku z tym wzmocnić zdolność swoich rynków lokalnych i regionalnych do stawienia czoła konkurencji w ramach liberalizacji handlu;
7. podkreśla znaczenie przekazania wystarczających środków CDE i CTA jako wspólnym instytucjom AKP-UE, w celu umożliwienia im skutecznego działania na rzecz restrukturyzacji przemysłu górniczego i sektora rolnego w krajach AKP poprzez zapewnienie im na długoterminowej, trwałej i przewidywalnej podstawie adekwatnego wsparcia, dzięki któremu będą mogły stać się konkurencyjne;
8. podkreśla konieczność pilnego opracowania strategii krajowych i/lub regionalnych na rzecz rozwoju sektorów produktów podstawowych, w tym zróżnicowania w sektorze cukrowym i PMDT w celu zmniejszenia nadmiernej zależności krajów AKP od eksportu surowców oraz wynikającej z niej słabości ich gospodarek;
9. zauważa, że od 1996 światowe ceny najważniejszych produktów rolnych, takich jak kukurydza, pszenica, soja, bawełna i ryż spadły o ponad 60 %, a w pewnych krajach LDC, z których większość to kraje afrykańskie, cena kawy, kakao, cukru i oleju palmowego spadła o ponad 60 %;
10. wyraża ubolewanie nad faktem, że w ciągu ostatnich 20 lat wiele instrumentów interwencji publicznej w sektorze podstawowych produktów rolnych, takich jak państwowe rady handlowe zostało rozwiązanych w wyniku programów dostosowania strukturalnego, a polityka ta ograniczyła zdolność państw do regulowania rynku;
11. uważa, że kraje AKP powinny mieć prawo do ochrony swojego rolnictwa, jeśli to konieczne, w celu zagwarantowania godziwego dochodu drobnym rolnikom, zwiększenia lokalnej produkcji, zagwarantowania bezpieczeństwa żywności i przystąpienia do selektywnego otwierania rynku, tak jak to miało miejsce w Europie;
12. odnotowuje, że pakiet zawierający środki kompensacyjne i restrukturyzacyjne Unii Europejskiej dla unijnego sektora cukru przekracza 5 mld euro; wzywa, aby 18 krajom AKP, sygnatariuszom Protokołu w sprawie cukru, z których gospodarka wielu zależy prawie całkowicie od cukru, udzielenia została w odpowiednim czasie stosowniejsza pomoc, obejmująca aport pieniężny;

13. wzywa Radę Europejską i Komisję do przyznania, na pewnej i przewidywalnej podstawie, kwoty 80 mln euro w 2006 r. oraz odpowiednich kwot w okresie późniejszym, aby umożliwić krajom AKP dostarczającym cukru w ramach protokołu w sprawie cukru dostosowanie się do reform; wzywa do włączenia w te działania finansowania dywersyfikacji sektora trzciny cukrowej poprzez produkcję „zielonej” energii, przyjaznej dla środowiska i do zagwarantowania w ten sposób zdolności do przetrwania, konkurencyjności i długoterminowej opłacalności ich sektora cukrowego;
14. zwraca się z prośbą o ocenę doświadczeń związanych z systemami stabilizacji cen produktów podstawowych i programami zarządzania podażą w celu zaprojektowania mechanizmów i polityk zorientowanych przede wszystkim na zagwarantowanie stabilnych cen gamy produktów podstawowych, od których uzależnione są kraje AKP;
15. potwierdza konieczność znalezienia rozwiązań w ramach wielostronnych negocjacji w WTO i w ramach negocjacji umów o partnerstwie gospodarczym, jak również podtrzymania zdolności do przetrwania sektora podstawowych produktów rolnych, przy poszanowaniu ducha umowy z Kotonu, zwłaszcza w celu ochrony korzyści czerpanych z protokołów towarowych określonych w art. 36 ust. 4 umowy z Kotonu;
16. zgadza się na wykorzystywanie przepisów dotyczących zdrowia, bezpieczeństwa żywności i substancji chemicznych i innych regulacji jako mechanizmów zapewniających jedynie ochronę konsumentów i środowiska naturalnego, a nie zmierzających do używania ich jako barier dla handlu;
17. wzywa Radę UE i Komisję do zapewnienia, że reforma systemu cukru WE jest sprawiedliwa i godziwa dla wszystkich zainteresowanych, w tym krajów AKP i LDC, a także szanuje prawne zobowiązanie UE poczynione w ramach Protokołu w sprawie cukru;
18. zachęca sekretariat AKP i Komisję Europejską do przyspieszenia realizacji programów wsparcia w celu pomocy krajom AKP w spełnieniu stosownych norm zdrowotnych, odnoszących się do zdrowia roślin oraz bezpieczeństwa substancji chemicznych oraz do zainicjowania nowych programów w celu sprostania wymogom związanym ze zmianami w międzynarodowych przepisach w tym zakresie;
19. wyraża swoje głębokie zaniepokojenie faktem, że niesłuchanie niskie stawki ogłoszone ostatnio w nowym systemie przywozu bananów nie zapewnia już dostawcom z krajów AKP, zwłaszcza najbiedniejszym, opłacalnego dostępu do rynku; wzywa Radę i Komisję Unii Europejskiej, po odrzuceniu przez organ rozstrzygania sporów WTO ostatniej propozycji odnoszącej się do wysokości jedynej stawki przewidzianej w nowym systemie „wyłącznie taryfowym” przywozu bananów od dnia 1 stycznia 2006 r., do przedłużenia obecnego systemu poza tę datę, aby umożliwić prowadzenie, poza wszelkimi formami nacisku, negocjacji w sprawie rozwiązania zrównoważonego i satysfakcjonującego wszystkie zainteresowane strony, szczególnie producentów ze Wspólnoty i krajów
20. wzywa, w ramach współpracy AKP-WE, do stworzenia większych możliwości dla władz i różnych podmiotów krajów AKP w celu umożliwienia im wzięcia udziału w opracowywaniu międzynarodowych norm, które powinny służyć jako odniesienie dla przepisów w dziedzinie zdrowia i zdrowia roślin;
21. uważa za konieczne rozwinięcie i nadanie konkretnego i skutecznego wymiaru inicjatywie Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej mającej na celu popieranie Odpowiedzialności Społecznej Przedsiębiorstw (CSR) oraz inicjatywie dotyczącej rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowania ograniczeń w zakresie substancji chemicznych (REACH), jako sposobowi poprawy dobrobytu pracowników i konsumentów oraz zwraca się z usilną prośbą do Sekretariatu AKP i Komisji Europejskiej o uważne nadzorowanie zmian dotyczących wspomnianych kwestii w celu zapobieżenia przekształceniu się powyższych inicjatyw w pozataryfowe przeszkody w handlu i w związku z tym wzywa:
 - UE do wspierania badań poświęconych ocenie oddziaływania unijnych przepisów zdrowotnych i odnoszących się do zdrowia roślin i substancji chemicznych na przemysł w krajach AKP;
 - do niezwłocznego wprowadzenia systemu zwolnień z kosztownych procedur rejestracyjnych dla produktów, które stwarzają minimalne zagrożenie dla dobra konsumentów i dla środowiska naturalnego
 - do wspierania państw AKP w zakresie pokrywania kosztów podporządkowania się przepisom dotyczącym zdrowia, zdrowia roślin i bezpieczeństwa substancji chemicznych;

22. zwraca się do krajów AKP i Unii Europejskiej o zintensyfikowanie współpracy z uznanymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, samorządami lokalnymi, służbami publicznymi i organizacjami sektora prywatnego w celu wspierania „inicjatyw na rzecz uczciwego handlu”, które przyniosą korzyści producentom z krajów AKP i podniosą wartość naturalnych produktów krajów AKP;
 23. wzywa do przyjęcia środków gwarantujących, że aktualna reforma mechanizmu FLEX obejmująca indywidualne podejście do każdego produktu w przypadku produktów rolnych oraz przydział wymaganych środków umożliwi temu ważnemu instrumentowi umowy z Kotonu przyczynienie się do zlikwidowania, w odpowiednim czasie, negatywnych skutków niestabilności przychodów z wywozu powstających w wyniku reformy WPR i tym samym ochroni zapoczątkowane reformy społeczno-gospodarcze realizowane przez kraje AKP;
 24. wzywa UE i Komisję do zrewidowania warunków finansowania w ramach instrumentu inwestycyjnego, aby ułatwić dostęp do jego środków w celu finansowania restrukturyzacji i modernizacji sektorów rolnych i górniczych krajów AKP;
 25. wzywa Komisję Europejską i Sekretariat AKP do przeanalizowania możliwości utworzenia agencji gwarancyjnej w celu zaspokojenia szczególnych potrzeb małych i średnich przedsiębiorstw w zakresie ochrony ich inwestycji w krajach AKP, zgodnie z zaleceniami rozdziału 5 załącznika II do Umowy z Kotonu;
 26. podkreśla ważność kontroli handlu surowcami; apeluje do wszystkich krajów zaangażowanych w handel diamentami do przyłączenia się do systemu certyfikacji Procesu Kimberley dla międzynarodowego handlu surowcem diamentowym; podkreśla znaczenie dążenia do niezależnego monitorowania zgodności z wytycznymi dotyczącymi handlu diamentami;
 27. zachęca do wprowadzania i odpowiedniego wykorzystywania systemów informacyjnych, takich jak baza danych dotyczących górnictwa;
 28. wzywa rządy krajów AKP do opublikowania dochodów przemysłu wydobywczego i wdrożenia Inicjatywy na rzecz przejrzystości przemysłu wydobywczego oraz wzywa przedsiębiorstwa do opublikowania kwot przekazywanych rządowi;
 29. zwraca się z usilną prośbą do Sekretariatu AKP i Komisji Europejskiej o wzmocnienie istniejących instrumentów z myślą o wspieraniu lokalnego sektora prywatnego i stworzenie nowych w celu zwiększenia zdolności sektora prywatnego krajów AKP do przetwarzania produktów podstawowych, systemów dystrybucji i sieci transportu oraz stymulacji rynków krajowych i regionalnych w tych krajach, a także o zwiększenie wywozu produktów do innych regionów;
 30. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE i Komisji Europejskiej.
-